Viorel Pîrligras
Cealaltă faţă a drumului

Sindbad îşi conduce liniştit maşina pe şoseaua 64. În colţul gurii îi fumegă discret o ţigară, iar degetele bat uşor un ritm sincopat pe volanul comod. Şoseaua 64 este o şosea veche, reparată însă din când în când de compania de drumuri şi poduri. De aceea Sindbad înjură mocnit când asfaltul vechi se coboară în faţa stratului nou şi proaspăt de bitum, făcând maşina să tresară cu toată suspensia „de excepţie" – după cum spunea vânzătorul de rable care i-o băgase pe gât. Plictiseala înghite fiecare nou kilometru de drum şi Sindbad deschide radioul sperând să alunge uruitul monoton şi exasperant al motorului. Difuzorul rage ceva nedesluşit, fluieră şi debitează paraziţi, încât Sindbad preferă să-l reducă la tăcere printr-o lovitură scurtă de palmă. Fredonează chiar el o melodie, încearcă să privească în zare, căutând însemnele oraşului pe care le aşteaptă de atâtea ore. Se uită la ceas, pufneşte nervos şi blestemă tinicheaua care trebuia de mult timp să-l treacă de capătul şoselei 64, să-l introducă în oraşul de destinaţie. Poposeşte apoi cu privirea pe kilometrii de asfalt şi se simte foarte apropiat de constructorii drumului, şi-i imaginează pierzând ore, zile, luni, ani, construind panglica şerpuitoare ce se pierde de o parte şi de alta a orizontului. Simte dintr-odată mult mai clară noţiunea abstractă de „drum" şi începe să dezvolte gândul ce îi dă târcoale. Trece peste ideea de finalitate a drumului, încercând să îl considere ca pe un semn, o reprezentare matematică a creierului uman. Preocuparea îl amuză pe Sindbad şi continuă să fabuleze în aşteptarea ivirii la orizont a oraşului. Ideea de drum nu îi mai pare traseul care leagă punctul de plecare de punctul de destinaţie, ci nevoia înţelegerii umane de a-şi reprezenta fundamentul călătoriei, adică starea de mişcare, de continuă mişcare, neimportând direcţia. Ajunge din mutare în mutare la noţiunea de mişcare perpetuă, de mişcare ideală, ce defineşte călătorul în sine şi implicit, călătoria. Or, gândeşte în continuare Sindbad, drumul ar rămâne atunci pentru idealul călător nu distanţa dintre două puncte ci suportul concret, şi el ideal, pentru activitatea amintită. Rezultă deci că nu putem vorbi de o călătorie în sine, nici măcar de un drum ce se întinde între două case, două străzi, două

oraşe, două ţări, două continente, etc. Călătoria ideală, adevărata noţiune de călătorie, e posibilă numai atâta timp cât există drumul ideal, drum care nu are nici punct de plecare nici punct de sosire, pe scurt, drumul infinit. Sindbad priveşte pământul sterp şi gol, o mare brună ce se întinde cât vezi cu ochii de o parte şi de alta a drumului şi se imaginează pentru o clipă în postura călătorului ideal. Zâmbeşte însă şi îşi alungă gândul pentru că ştie că nu va putea dobândi niciodată acest statut câtă vreme şoseaua 64 va înceta dintr-un moment într-altul, făcând loc oraşului tentacular, o altă noţiune interesantă de studiat. Îl intrigă finalitatea drumului şi îi pare atunci absurd să mai vorbească de drum dar drumul există totuşi şi atunci unde este caracterul lui ideal? Negreşit, îşi spune, orice drum trebuie să posede în sine o latură ideală, să-i zicem o altă faţă, nevăzută pentru noi, cei care nu gândim, nu bănuim şi nu acceptăm starea normală de fapt. Sindbad îşi spune că oamenii trăiesc în realitate pe faţa superficiala a drumului şi dezvoltă ideea şi se miră cum nişte fiinţe gânditoare pot duce o viaţă superficială, pasul înţelegerii fiind pasul ce l-ar trece pe om în existenţa adevărată. Sindbad încearcă din nou radioul, care radio nu mai merge, înjură şi trage cu poftă din ţigară în timp ce bate ritmul sincopat pe volan şi priveşte în zare aşteptând să zărească oraşul care trebuia să se ivească de atâtea ore.